

b) ustęp 3-ci otrzymuje brzmienie następujące:

„O sprawdzeniu zapasów oraz o wyniku czynności rewizyjnych czyni się wpis w odpowiedniej księdze kontroli przez całą jej szerokość. Przedsiębiorca wytwórni lub jego zastępca, o ile jest obecny przy rewizji, podpisuje wpis rewizyjny w księdze i ewentualnie zaznacza przytem swoje uwagi co do treści wpisu.”

20) W § 71:

a) ustęp 2 otrzymuje brzmienie następujące:

„W razie stwierdzenia ubytku cukru ponad 0,3% cukru w poszczególnych opakowaniach bądź naczyniach lub braku całych opakowań z cukrem, zapisuje się natychmiast całą brakującą ilość cukru na rozchód w odnośnych księgach cukrowni, przedsiębiorstwo zaś obowiązane jest zapłacić od niej podatek spożywczy w ciągu trzech dni. Ubytki cukru powstałe w poszczególnych opakowaniach lub naczyniach do powyższej wysokości mogą być uzupełnione z posiadanych przez przedsiębiorstwo zapasów cukru bez opłaty podatku. Użycie cukru bez opłaty podatku na uzupełnienie ubytku może nastąpić jedynie w obecności urzędnika kontroli skarbowej. Z czynności tej należy spisać protokół w dwóch egzemplarzach; jeden egzemplarz protokołu należy przesłać urzędowi skarbowemu akcyz i monopolów państwowych, a drugi pozostawić w przedsiębiorstwie, jako dowód odnośnej pozycji rozchodu cukru bez opłaty podatku.”;

b) ustęp 3 skreśla się, ustęp zaś 4 otrzymuje kolejną numerację 3.

21) W § 74 ustęp 1 dodaje się następujące nowe zdanie:

„Urząd skarbowy akcyz i monopolów państwowych może zezwolić na wywiezienie z cukrowni lub wolnego składu mniejszej ilości cukru, aniżeli 100 kg.”

22) W § 82 punkt a) skreśla się wyrazy: „przychodzie i”.

23) W §§ 17, 22, 59, 70 i 85 zastępuje się wyrazy: „inspektor kontroli skarbowej” wyrazami: „Kierownik rejonu kontroli skarbowej”.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu: *Wł. Zawadzki*

238.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 26 kwietnia 1935 r.

w porozumieniu z Ministrami: Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa i Reform Rolnych o zmianie rozporządzenia z dnia 25 października 1934 r. w sprawie zwrotu cła przy wywozie zbóż, produktów przemiału i słołu.

Na podstawie art. 23 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 października 1933 r. o prawie celnem (Dz. U. R. P. Nr. 84, poz. 610) zarządza się co następuje:

§ 1. Punkt 2 paragrafu 1 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 25 października 1934 r. w porozumieniu z Ministrami: Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa i Reform Rolnych w sprawie zwrotu cła przy wywozie zbóż, produktów przemiału i słołu (Dz. U. R. P. Nr. 96, poz. 882) otrzymuje następujące brzmienie:

„2) za 100 kg mąki (poz. tar. celnej przywozowej 27 pp. 1 i 2) wykazującej po spaleniu:

a) do 0.8% popiołu	zł. 10.—
b) powyżej 0.8% do 2.5% popiołu	„ 8.—
c) powyżej 2.5% do 3.3% popiołu	„ 6.—

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie trzeciego dnia po ogłoszeniu.

Minister Skarbu: *Wł. Zawadzki*

239.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SPRAWIEDLIWOŚCI

z dnia 25 kwietnia 1935 r.

w porozumieniu z Ministrem Skarbu i Najwyższą Izbą Kontroli w sprawie zwinienia Urzędu Depozytów Sądowych we Lwowie.

Na podstawie art. 265 § 1 prawa o ustroju sądów powszechnych (Dz. U. R. P. z 1932 r. Nr. 102, poz. 863) zarządza się co następuje:

§ 1. Zwija się Urząd Depozytów Sądowych we Lwowie utworzony rozporządzeniem z dnia 8 maja 1905 r. (Dz. u. p. austr. Nr. 75).

Czynności tego Urzędu i przechowane w nim depozyty sądowe wraz z księgami i dokumentami obejmują właściwe sądy we Lwowie i Kasa Urzędu Skarbowego we Lwowie w myśl zarządzenia o depozytach sądowych.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 czerwca 1935 r.

Jednocześnie traci moc obowiązującą rozporządzenie Ministrów Sprawiedliwości i Skarbu w porozumieniu z Najwyższą Izbą Obrachunkową z dnia 8 maja 1905 r. dotyczące utworzenia cywilno-sądowego urzędu depozytowego we Lwowie (Dz. u. p. austr. Nr. 75).

Minister Sprawiedliwości: *Czesław Michałowski*

240.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SPRAWIEDLIWOŚCI

z dnia 25 kwietnia 1935 r.

w sprawie umarzania zaległych w postępowaniu cywilnym a należnych Skarbowi Państwa kosztów sądowych.

Na podstawie art. 117 ust. 3 i 127 ust. 1 przepisów o kosztach sądowych (Dz. U. R. P. z 1934 r. Nr. 93, poz. 837) zarządza się co następuje:

§ 1. Za zaległe w rozumieniu rozporządzenia niniejszego uważa się te prawomocnie ustalone koszty sądowe w postępowaniu cywilnym, których dłużnik mimo wezwania w terminie nie uiszczył.

Koszty sądowe, od których uiszczenia uzależnione jest dokonanie czynności lub przyjęcie wniosku, nie podlegają przepisom rozporządzenia niniejszego.

§ 2. Jeżeli natychmiastowe ściągnięcie zaległych kosztów sądowych groziłoby dłużnikowi zbyt ciężkimi skutkami, zapłata kosztów może być rozłożona na raty lub odroczone, w obu przypadkach na okres nie dłuższy niż dwa lata.

Zapłata sumy, mniejszej niż 10 zł nie może być rozłożona na raty.

Niezapłacenie którejkolwiek raty w terminie powoduje natychmiastową wymagalność pozostałej części należności.

§ 3. Zaległe koszty sądowe, które mimo rozłożenia na raty lub odroczenia zapłaty nie zostały uiszczone, mogą być umorzone w całości lub w części, jeżeli egzekucja z ruchomości była bezskuteczna, a dłużnik wykaże zaświadczeniem władzy publicznej, że nie posiada żadnego majątku lub że egzekucja z nieruchomości pozbawiłaby go jedyne źródła dochodów, niezbędnych do utrzymania jego i jego rodziny.

W wyjątkowych przypadkach umorzenie może nastąpić także bez uprzedniego rozłożenia na raty lub odroczenia zapłaty, jeżeli niema widoków, by zaległe koszty sądowe mogły być pokryte w ciągu najbliższych dwóch lat.

§ 4. Zaległe koszty sądowe mogą być umorzone także z urzędu, jeżeli od dnia ich wymagalności upłynęło więcej niż dwa lata, a przeprowadzona egzekucja okazała się bezskuteczna.

Koszty sądowe, nie przewyższające 2 zł, mogą być umorzone nawet przed upływem dwóch lat od dnia ich wymagalności oraz bez uprzedniego wszczęcia egzekucji, jeżeli ściągnięcie ich byłoby połączone z niewspółmiernymi trudnościami.

§ 5. O rozłożeniu na raty, odroczeniu zapłaty i umorzeniu zaległych kosztów sądowych rozstrzygają ostatecznie według swego uznania:

jeżeli zaległość nie przewyższa 300 zł — prezes sądu apelacyjnego,

jeżeli zaległość przewyższa 300 zł — Minister Sprawiedliwości.

§ 6. Podania o rozłożenie na raty, odroczenie zapłaty lub umorzenie kosztów sądowych należy wnieść do kierownika tego sądu, od którego pochodzi wezwanie o zapłatę tych kosztów; kierownik sądu przedstawi podanie wraz ze swą opinią w drodze służbowej władzy, powołanej do wydania decyzji.

W ten sam sposób winny być przedstawiane przez kierowników sądów wnioski o umorzenie zaległych kosztów sądowych z urzędu.

§ 7. Rozporządzenie niniejsze nie uchybia przepisom szczególnym, przewidującym inne przypadki umorzenia kosztów sądowych oraz normującym tryb postępowania w tych sprawach.

§ 8. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Sprawiedliwości: *Czesław Michałowski*

241.

OBWIESZCZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 27 kwietnia 1935 r.

o sprostowaniu błędu w rozporządzeniu Ministra Skarbu z dnia 15 kwietnia 1935 r. o ulgach w spłacie zaległości podatkowych.

Na podstawie art. 6 lit. b) rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 23 grudnia 1927 r. w sprawie wydawania Dziennika Ustaw Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. R. P. z 1928 r. Nr. 3, poz. 18), w brzmieniu art. 4 ustawy z dnia 12 lutego 1930 r. (Dz. U. R. P. Nr. 13, poz. 89), prostuje się błąd w rozporządzeniu Ministra Skarbu z dnia 15 kwietnia 1935 r. o ulgach w spłacie zaległości podatkowych (Dz. U. R. P. Nr. 29, poz. 225), a mianowicie: w § 12 w wierszu pierwszym zamiast wyrazów „w pkt. 1)” powinno być „w pkt. 2)”.

Minister Skarbu: *Wł. Zawadzki*

Prenumerata Dz. U. R. P. wynosi w kraju 8 zł kwartalnie (32 zł rocznie). Władze, urzędy i instytucje państwowe oraz władze samorządu terytorjalnego opłacają 6 zł kwartalnie (24 zł rocznie). Do prenumeraty zagranicznej dolicza się 4 zł kwartalnie (16 zł rocznie) tytułem porta pocztowego. Prenumeratę wpłacać należy zgóry przed początkiem każdego kwartału, półrocza lub roku.

Zamówienia na prenumeratę jak również na numery pojedyncze wykonywa się jedynie po wpłaceniu należności. Reklamacje z powodu nieotrzymania poszczególnych numerów wnieść należy do właściwych urzędów pocztowych niezwłocznie po otrzymaniu następnego kolejnego numeru. Reklamacyj spóźnionych lub wniesionych niewłaściwie nie uwzględnia się.